

POSTANOWIENIE

Dnia 5 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Monika Koba

w sprawie z powództwa Skarbu Państwa - Naczelnika Urzędu Skarbowego
w G.

przeciwko A. K. i M. K.

o uznanie czynności za bezskuteczną,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 5 grudnia 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanych

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 13 listopada 2015 r., sygn. akt VI ACa (...),

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

**2) zasądza od pozwanych solidarnie na rzecz Skarbu Państwa
- Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 7.200
(siedem tysięcy dwieście) złotych tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie. Cel wymagania określonego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Nie w każdej, zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej *prima facie*, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności orzeczenia z zasadniczymi i nie podlegającymi różnej wykładni przepisami albo jego wydania w wyniku oczywiście błędnej, widocznej bez głębszej analizy prawniczej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa. Natomiast skarżący przedstawiając, jako okoliczność uzasadniającą rozpoznanie skargi kasacyjnej „oczywiste naruszenie prawa” powinni wykazać kwalifikowany charakter tego naruszenia (por. m. in.: postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100, z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49, z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100; z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49, z dnia 27 kwietnia 2006 r., I CZ 15/06, niepubl., z dnia 29 listopada 2007 r., II CSK

460/07, niepubl., z dnia 18 czerwca 2008 r., III CSK 110/08, niepubl., z dnia 2 grudnia 2011 r., III CSK 31/11, niepubl.).

Zdaniem skarżących skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, bowiem w ich ocenie sąd drugiej instancji rażąco naruszył przepisy prawa procesowego tj. art. 217 § 2 i § 3 k.p.c. w związku z art. 227 k.p.c., 278 k.p.c., 286 k.p.c. i 382 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c., co skutkowało wydaniem wyroku w oparciu o nierzetelną opinię biegłego i miało istotny wpływ na wynik sprawy, bowiem w wyniku oparcia się przez sąd na wyżej wymienionej opinii uznał on nieodpłatność w rozumieniu art. 528 k.c. czynności dłużnika dokonanej na rzecz pozwanych, a co za tym idzie, uznał powództwo za zasadne.

Skonfrontowanie rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji z uzasadnieniem wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwala na stwierdzenie, by skarga kasacyjna była oczywiście uzasadniona w wyżej wskazanym rozumieniu.

Skarżący nie uwzględniają, iż w postępowaniu kasacyjnym Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia, a podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów i oceny dowodów, w tym również dowodu z opinii biegłego (art. 398³ § 3 i 398¹³ § 2 k.p.c.). Tymczasem istota zarzutów skargi, z którymi skarżący wiążą, jej oczywistą zasadność polega na kwestionowaniu opinii biegłego i wykazywaniu potrzeby dopuszczenia dowodu z nowej opinii, w sytuacji, gdy po oddaleniu wniosku o dopuszczenie dowodu z kolejnej opinii biegłego, nie zgłosili zastrzeżeń w trybie art. 162 k.p.c. (k. 456-457), co spowodowało utratę możliwości kwestionowania stanowiska Sądu w tym przedmiocie w postępowaniu kasacyjnym. Nie ma podstaw prawnych stanowisko skarżących, jakoby nie podanie przez Sąd Apelacyjny motywów oddalenia wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego, - który to obowiązek na sądzie nie spoczywał - zwalniało skarżących od obowiązku zgłoszenia zastrzeżeń zgodnie z art. 162 k.p.c.

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.), o kosztach postępowania kasacyjnego orzekając na podstawie art. 99 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz §10 ust 4 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości

z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych
(Dz.U. z 2015 r., poz. 1804).

jw